

אמה נוטלין מה שהביאה אמה כדתנן [בכתובות נב] "בנין דכרין די יהוויין ליכי מינאי, אינון ירתון כסף כתובתיך יתר על חולקהון דעם אחוהון". אפילו הכי קאמרה, **אכלה לגירסנא דבי נשאי** שאוכלת יגיע אביה דירית בעלה של זו, והיא תדחה, וסינא לה.

תא שמע:

במתניתין איתא: **הכל נאמנין להעידה שמת בעלה חוץ מחמש נשים, ואם איתא דגם בת חמיה אינה נאמנת.** אם כן שית הויין.

ודחינן: ליכא למידק מהכא, **דדלמא, טעמא דבת חמותה** אינה נאמנת משום דאמרה, **קאכלה לגירסנא דבי נשאי**, ואם כן לא שנא **בת חמותה ולא שנא בת חמיה** וחדא מינייהו נקט מתניתין.

ובעיא לא איפשיטא⁽⁵⁾.

שנינו במשנה דהכל נאמנין להעידה על מיתת בעלה, חוץ מחמש נשים.

ומקשינן: **והאנן תנן: חוץ משבע נשים?**

ומתרצינן: **ההיא רבי יהודה היא.**

דתנן: **רבי יהודה מוסיף על אותן נשים שאינם נאמנות להעיד, אף אשת אב והכלה.**

אמרו לו: אשת אב הרי היא בכלל בת הבעל כיון דנכתב במתניתין דבת הבעל אינה מעידה לאשת האב, ממילא נפקא דאשת אב נמי אינה מעידה לבת בעלה, הלכך אין זו

יבמתה שהיא אחותה ולא תהא צרתה לעולם, גם כן אינה מעידה, משום לא פלוג⁽⁴⁾.

ה. **ובת בעלה**, שאומרת זאת באה במקום אמי, ותאכל כל עמלה של אמי.

מה הפרש בין גמ למיתה, דבגט אפילו חמש נשים אלו נאמנות להביא את גיטה.

משום **שהכתב מוכיח** שנתגרשה, ואף על פי שצריכות לומר בפני נכתב ובפני נחתם, עקר הסמך על השטר, אבל הכא אין אנו סומכין אלא על עדותן:

נמרא:

איבעיא להו: בת חמיה שאינה בת חמותה מהו שתעיד על מיתת בעלה.

וצדדי הספק הם:

טעמא דבת חמותה אינה נאמנת משום **דאיכא אימא** שהיא חמותה של זו **דסניא לה** ששונאתה היא בתה **נמי סניא לה** שדרך הבת לילך בדרכי אמה.

והכא בבת חמיה **ליכא אימא דסניא לה.**

או דלמא, טעמא דבת חמותה אינה נאמנת, משום דאמרה **קאכלה לגירסנא דאימא** שאומרת, היא תאכל יגיע אמי שהביאה לאבי מבית אביה, **הכא נמי בת חמיה**, אע"ג דזו לא אוכלת לגירסנא דאמה של בת חמיה, שהרי אין בעלה של זו אחיה מן האם, דבני